

Sygn. akt III KK 51/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Zbigniew Puzkarski

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **J. S.**,
ukaranego z art. 97 k.w. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 21 marca 2017 r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść ukaranego,
od wyroku Sądu Rejonowego w B.,
z dnia 27 kwietnia 2016 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. umarza postępowanie o czyny z art. 97 k.w. i z art. 141 k.w.;

2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 28 stycznia 2016 r. Straż Miejska w B. skierowała do Sądu Rejonowego w B. wniosek o ukaranie J.S., obwinionego o to, że:

- 1) w dniu 9.11.2015 r. o godz. 10:25 na ul. P. w B. parkował pojazd samochodowy marki Mitsubishi w strefie zamieszkania w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu,
tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym,
- 2) w dniu 09.11.2015 r. o godz. 10:25 na ul. P. w B. używał słów nieprzystojnych w miejscu publicznym,
tj. o czyn z art. 141 k.w.;
- 3) w dniu 9.11.2015 r. ok. godz.10:25 na ul. P. w B. prowadził na drodze publicznej pojazd samochodowy marki Mitsubishi nie mając do tego uprawnienia,
tj. o czyn z art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 i 3 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

Postanowieniem z dnia 12 lutego 2016 r., Sąd Rejonowy w B. wyłączył do odrębnego rozpoznania sprawę o czyn opisany w pkt 3 wniosku o ukaranie tj. o czyn z art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 i 3 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami.

Po wyłączeniu do odrębnego rozpoznania sprawy o wskazany wyżej czyn z art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 i 3 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami Sąd Rejonowy w B. w dniu 25 lutego 2016 r. wydał wyrok nakazowy pod sygn. akt XIV W .../16, mocą którego obwinionego J.S. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, tj. wykroczeń z art. 97 k.w. w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym i art. 141 k.w. i za to, w myśl art. 9 § 2 k.k. na podstawie art. 141 k.w., wymierzył mu karę grzywny w kwocie 200 (dwustu) zł.

Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 26 marca 2016 r. (k. 32 akt o sygn. XIV W .../16).

Z kolei sprawa o czyn z art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 i 3 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (pkt 3 wniosku o ukaranie) została zarejestrowana pod sygn. akt XIV W .../16.

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt XIV W .../16, Sąd Rejonowy w B., obwinionego J.S. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, tj. wykroczeń z art. 97 k.w. w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997

r. i art. 141 k.w. i za to, w myśl art. 9 § 2 k.w., wymierzył mu karę grzywny w kwocie 100 (stu) zł.

Kasację od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt XIV W .../16, wniósł Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 5 § 1 pkt 8 k.p.w., polegające na rozpoznaniu sprawy i wydaniu wyroku pomimo tego, że prawomocnym wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w B. z dnia 25 lutego 2016 r. o sygn. akt XI V W .../16 J. S. ukarany został już za popełnienie tych samych wykroczeń, co stanowi bezwzględłą przyczynę uchylenia orzeczenia, określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k. i podlega uwzględnieniu.

Nie ulega bowiem wątpliwości, że J. S. ponownie przypisano popełnienie wykroczeń z art. 97 k.w. w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym oraz z art. 141 k.w., za które został już prawomocnie skazany w sprawie Sądu Rejonowego w B. o sygn. akt XIV W .../16. Procedując w oparciu o materiały wyłączone ze sprawy o sygn. akt XIV W .../16, Sąd Rejonowy w B. uczynił jednak przedmiotem rozpoznania nie czyn z art. 94 § 1 k.w., co do którego nastąpiło wyłączenie, ale ponownie czyny z art. 97 k.w. i z art. 141 k.w., po czym wydał w dniu 27 kwietnia 2016 r. wyrok, na mocy którego uznał J.S. za winnego ich popełnienia, mimo iż prawomocnym wyrokiem nakazowym z dnia 25 lutego 2016 r., wydanym w sprawie o sygn. akt XIV W .../16, J. S. został już za nie ukarany. Zaznaczyć przy tym należy, że obydwa ww. wyroki, jak również postanowienie o wyłączeniu do odrębnego rozpoznania sprawy o czyn z art. 94 § 1 k.w., wydał ten sam Sąd w tym samym składzie.

W tej zaś sytuacji zaskarżony wyrok należało uchylić, a skoro zaskarżone orzeczenie dotknięte jest bezwzględłą przesłanką odwoławczą wymienioną w art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s. w. – *res iudicata* – postępowanie o czyny z art. 97 k.w. i art. 141 k.w. należało jednocześnie umorzyć.

Niezależnie od powyższego wyeksponować należy – co trafnie podniósł w kasacji Prokurator Generalny – konieczność podjęcia przez Sąd Rejonowy w B.

stosownych czynności celem rozpoznania wniosku o ukaranie J.S. o czyn z art. 94 § 1 k.w. W tym zaś zakresie przypomnieć chociażby należy, że w aktach sprawy znajduje się zarządzenie o przedłożeniu akt sędziemu celem wydania postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc